

Het grootste gewicht (Friedrich Nietzsche)

Het grootste gewicht. – Als jou nu eens, op een dag of een nacht, een demon achterna sloop tot in je eenzaamste eenzaamheid en tegen je zei: ‘Dit leven, zoals je het thans leeft en geleefd hebt, zul je nog eens en nog ontelbare malen moeten leven; en er zal niets nieuws aan zijn, maar elke pijn en elke lust en elke gedachte en verzuchting en al het onuitsprekelijke kleine en grote van je leven moet terugkomen, en wel allemaal in dezelfde rang – en volgorde – en ook deze spin, ook dit maanlicht tussen de bomen, ook dit ogenblik en ikzelf. De eeuwige zandloper van het bestaan wordt steeds weer omgedraaid – en ook jij, stofje van het stof!’ – Zou je je niet plat ter aarde werpen en tandenknarsend de demon vervloeken die zo praatte? Of heb je ooit zo’n onbeschrijfelijk ogenblik meegemaakt, waarop je hem zou antwoorden: ‘Je bent een god, en nooit hoorde ik iets goddelijkers!’ Wanneer die gedachte je in haar macht zou krijgen, zou ze je, zoals je bent, veranderen en misschien vermorzelen; de vraag bij alles en iedereen: ‘wil je dit nog eens en nog ontelbare malen?’ zou als de grootste nadruk op je handelingen liggen! Of op hoe goede voet zou je moeten staan met jezelf en het leven, om naar niets meer te verlangen dan naar deze uiteindelijke bevestiging en bezegeling?